

Кузьменко К.Е.

КЗВО «Вінницька академія безперервної освіти»

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНСТИТУЦІЙНОЇ СПРОМОЖНОСТІ ДЕРЖАВНИХ РЕГУЛЯТОРІВ ДІЯЛЬНОСТІ З НАДАННЯ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ

Зміцнення інституційної спроможності Регуляторів названо однією із стратегічних цілей у новій Стратегії розвитку фінансового сектору України, що відповідає сучасним трендам реформування державного управління України. Аргументовано, що в умовах війни лише інституційно спроможні Регулятори здатні оперативно та адекватно реагувати на ризики та втрати фінансового сектору, ефективно застосовувати весь інструментарій механізму антикризового управління з метою забезпечення стабільного функціонування фінансової системи країни. Існуюча в Україні модель державного регулювання є результатом проведеної у 2020 році спліт реформи, внаслідок чого на рику фінансових послуг є два Регулятори (НБУ та НКЦПФР). Пропонується Регуляторів відносити до окремої групи учасників фінансової екосистеми – суб'єкти економічної та фінансової державної політики (полісімейкери), які створюють дієве правове поле для всіх учасників фінансового ринку.

Запропоновано в загальному розумінні трактувати інституційну спроможність як здатність інституції безпосередньо виконувати свої функції і завдання, реалізовувати свою місію, в порядку та межах встановлених законом. Підтверджена теза, що невід'ємною складовою інституційної спроможності є її нормативно-правова детермінанта – встановлення у правових нормах необхідних умов здатності для виконання покладених на них функцій. Під нормативно-правовими гарантіями інституційної спроможності Регуляторів пропонується розуміти безпосередньо закріплені у чинному спеціальному законодавстві норми про функції НБУ та НКЦПФР.

Доведено, що інституційна спроможність НБУ як Регулятора знайшла належне нормативно-правове забезпечення в чинному національному законодавстві. Трансформація функцій НБУ викликана необхідністю оперативного запровадження антикризових заходів знайшла відображення в прийнятих Регулятором з початку війни нормативно-правових актах. Аргументовано, що незважаючи на появу додаткових повноважень Регулятора, НБУ має забезпечувати збереження власної інституційної, фінансової та операційної незалежності для належного виконання своїх функцій. З огляду на вказане, цілком очевидним є формулювання нової стратегічної мети у Стратегії 2023 р. – інституційна спроможність Регулятора.

Доведено, зміни що відбулись останнім часом у законодавстві, що визначають правове положення НКЦПФР як державного регулятора сприятимуть формуванню в Україні дієвої системи нагляду на ринках капіталу та організованих товарних ринків у відповідності з Принципам ІОСКО.

Сформульовані висновки, що попри війну, чинне законодавство містить необхідні нормативно-правові гарантії забезпечення інституційної спроможності Регуляторів. Однією з тенденцій оновлення спеціального законодавства є запровадження норм, що спрямовані на посилення інституційної спроможності Регуляторів, що відповідає сучасним трендам реформування державного управління України в умовах повномасштабної війни в країні – посилення інституційної спроможності державних органів (в нашому випадку Регуляторів – НБУ та НКЦПФР).

Ключові слова: інституційна спроможність; Регулятор; полісімейкер; діяльність з надання фінансових послуг; державне управління; державне регулювання; нормативно-правові гарантії; принципи ІОСКО.

Постановка проблеми. Однією із п'яти стратегічних цілей, визначених у новій Стратегії розвитку фінансового сектору України (далі – Стратегія 2023 р.) [1], яка замінила попе-

редню Стратегію розвитку фінансового сектору України до 2025 року [2] є інституційна спроможність Регуляторів. В затвердженій Стратегії 2023 р., що розроблялась спільно Національним

банком України (далі – НБУ), Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку (далі – НКЦПФР), Фондом гарантування внесків фізичних осіб (далі – ФГВФО) та Міністерством фінансів України (далі – Мінфін України) вже під час повномасштабної війни в країні, враховані сучасні загрози та сформульовані пріоритетні завдання: по-перше, супротив військовій агресії, по-друге, відновлення повоєнної України. Доцільно зауважити, що у попередньо діючій стратегії серед стратегічних цілей не було названо такої пріоритетної мети як досягнення інституційної спроможності та фінансової незалежності Регуляторів. Отож, в умовах довготривалих воєнних дій лише інституційно спроможні Регулятори здатні оперативно та адекватно реагувати на ризики та втрати фінансового сектора, ефективно застосовувати весь інструментарій механізму антикризового управління з метою забезпечення стабільного функціонування фінансової системи країни.

Забезпечення інституційної спроможності державних інституцій є сучасною тенденцією реформування державного управління в Україні, тому висвітлення окремих питань інституційної спроможності Регуляторів фінансового сектора, особливо в умовах війни актуалізує обрану тему дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед сучасних наукових розробок з досліджуваної тематики варто звернути увагу на висвітлення концептуальних засад феномену інституційної спроможності в науці державного управління в працях: О. Баштанник, Є. Іванова, О. Клепанчук, Н. Колісниченко, А. Помаза-Пономаренко, Н. Обушиної, О. Рось. Функціональна природа, правове положення та окремі питання діяльності регуляторів ринку фінансових послуг ґрунтовно проаналізовані в роботах представників економічних та юридичних наук: С. Ачкосової, Р. Бачо, П. Білика, Н. Внукової, С. Глібка, О. Надьон, А. Ярошенко, О. Ящишак та ін. Незважаючи на значну кількість публікацій та віддаючи належне вагомим науковим результатам провідних вчених, слід зазначити, що унормування процесів державного регулювання діяльності з надання фінансових послуг в умовах сучасних викликів та ризиків є надзвичайно динамічно, відбувається трансформація інституційної спроможності Регуляторів, що актуалізує проблематику дослідження та потребу в постійному науковому пошуку сучасних механізмів формування та реалізації державної політики.

Постановка завдання. Метою статті дослідити нормативно-правову складову інституційної спроможності НБУ та НКЦПФР як регуляторів ринку фінансових послуг та сформулювати висновки щодо сучасних тенденцій реформування державного управління фінансового сектора України.

Виклад основного матеріалу. Проблема визначення інституційної спроможності певних інституцій не є новою для сучасної науки та характеризується міжгалузеву природою. Йдеться не лише про інституційну спроможність державного управління з метою оцінки його ефективності та розвитку, але і інституційну спроможність загалом держави, уряду, парламенту, представницьких органів місцевого самоврядування, громад, окремих уповноважених державних органів тощо.

Для з'ясування інституційної спроможності Регуляторів ринку фінансових послуг, індикаторів її оцінки, доцільно зупинитись на з'ясуванні поняття та зміст феномену «інституційна спроможність».

О. Баштанник як представниця сучасної науки державного управління, пропонує інституційну спроможність для інституції трактувати як здатність виконувати свої функції на основі нормативно-правового, організаційного та ресурсного забезпечення (структурний аспект сутності інституції). В якості складових дослідження інституційної спроможності науковиця виділяє такі параметри: 1) нормативно-правова складова – наявність узгодженої нормативно-правової бази; 2) організаційна складова – наявність необхідного рівня структурної диференціації; 3) ресурсна складова – наявність достатнього обсягу людських і матеріальних ресурсів [3, с. 14].

Заслуговує також на увагу запропоноване Л. Куліш визначення інституційної спроможності державних органів, а саме: «...інституційна спроможність державних органів влади – це їх здатність у межах, визначених законодавством, розробляти та впроваджувати заходи регулюючого впливу на систему відносин, що формуються у сфері, за ним закріпленій, досягаючи при цьому встановлених показників економічної, соціальної ефективності [4, с. 67].

Отож, в загальному розумінні інституційна спроможність – це здатність інституції безпосередньо виконувати свої функції і завдання, реалізовувати свою місію, в порядку та межах встановлених законом.

Слід погодитись із слушним зауваженням у А. Помази-Пономаренко щодо сучасних тенденцій реформування державного управління

України, зокрема в напрямку посилення інституційної спроможності органів влади в практичній площині [5, с. 20]. В обґрунтування цієї тези науковиця звертається до положень Стратегії реформування державного управління України на 2022–2025 роки, в якій зазначено, що розв’язання проблем у сфері державного стратегічного планування, зокрема проблем, пов’язаних з підготовкою і виконанням загальнодержавних програм та державних цільових програм, можливе шляхом розроблення і прийняття відповідного закону, посилення інституційної спроможності центральних органів виконавчої влади та розвитку компетенцій державних службовців у цій сфері [6].

Аналіз змісту Стратегії 2023 р. є ще одним підтвердженням пріоритетності цього напрямку реформування державного управління країни, адже п’ятою стратегічною ціллю є інституційна спроможність Регуляторів.

Реалізація Стратегії 2023 р. та досягнення зазначених стратегічних цілей (зокрема і посилення інституційної спроможності Регуляторів) створить умови для зміцнення потенціалу України на її шляху до перемоги, сприятиме відновленню національної економіки від наслідків повномасштабної війни, забезпечить макроекономічну та фінансову стабільність, закладе основи для стійкого та динамічного розвитку фінансового сектору України, його конкурентоспроможності в умовах європейської інтеграції та інтеграції у світовий фінансовий простір [1].

В подальшому при визначенні інституційної спроможності Регулятора діяльності з надання фінансових послуг, а саме її нормативно-правової складової, ми використовуємо нормативне визначення поняття Регулятора діяльності з надання фінансових та супровідних послуг, що представлено у п. 47 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про фінансові послуги та фінансові компанії», а саме: «... Регулятор – Національний банк України або Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку згідно з розподілом повноважень, визначеним цим Законом...» [7].

Невід’ємною складовою інституційної спроможності є її нормативно-правова детермінанта. Досліджуючи інституційну спроможність представницьких органів місцевого самоврядування, О. Рось визначає правове забезпечення їх інституційної спроможності як встановлення у правових нормах необхідних умов здатності для виконання покладених на них функцій через визначення організаційної структури, процесів та ресурсів [8, с. 99].

Отже, з метою проведення комплексного дослідження нормативних гарантій інституційної спроможності Регуляторів, необхідно проаналізувати чинне законодавство, в якому закріплені основні функції НБУ та НКЦПФР.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону повноваження Регуляторів щодо державного регулювання та нагляду за діяльністю з надання фінансових послуг розподілені наступним чином:

1) щодо діяльності з надання фінансових послуг, визначених п. 9 ч. 1 ст. 4 Закону, та супровідних до них послуг – НКЦПФР;

2) щодо діяльності з надання фінансових послуг, визначених п. п. 1–8 ч. 1 ст. 4 Закону, та супровідних до них послуг – НБУ [7].

Аналіз вищевказаних положень спеціального Закону щодо розподілу повноважень Регуляторів, дає підстави говорити, що безпосередньо здійснює регулювання на ринку банківських фінансових послуг та переважно і на ринку небанківських фінансових послуг – НБУ. Така модель державного регулювання сформувалась в Україні в результаті, проведеної у 2020 році спліт реформи та мала наслідком удосконалення функцій із державного регулювання ринків фінансових послуг.

Доцільно звернути увагу також, що розробники Стратегії 2023 р. класифікують учасників фінансової екосистеми на шість основних груп. Окрему групу посідають суб’єкти економічної та фінансової державної політики (полісімейкери) – представники органів законодавчої, виконавчої та судової влади, які створюють дієве правове поле для всіх учасників фінансового ринку. Вбачається, що саме до групи полісімейкерів можна віднести НБУ та НКЦПФР, які є Регуляторами ринку фінансових послуг.

Під нормативно-правовими гарантіями інституційної спроможності Регуляторів ринку фінансових послуг ми розуміємо безпосередньо закріплені у чинному спеціальному законодавстві норми про функції НБУ та НКЦПФР.

Нормативні гарантії інституційної спроможності НБУ як державного регулятора ринку фінансових послуг Регулятора, окрім спеціального Закону [7], безпосередньо закріплені в Конституції України [9], Законах України «Про Національний банк України» [10], «Про банки і банківську діяльність» [11] та низці нормативно-правових актів різної юридичної сили.

Основна функція НБУ – забезпечення стабільності грошової одиниці України сформульована у ст. 99 Основного закону України. При виконанні цієї функції НБУ має виходити із пріоритетності

досягнення та підтримки цінової стабільності в державі та у межах своїх повноважень сприяє фінансовій стабільності, в тому числі стабільності банківської системи. З огляду на специфіку сфери надання фінансових послуг, пріоритетне завдання НБУ як Регулятора полягає у забезпеченні захисту законних інтересів клієнтів, сталого розвитку і стабільності фінансового ринку, а також створення сприятливих умов для розвитку економіки України і належного конкурентного середовища на фінансовому ринку [7].

Законом України «Про Національний банк України» (ст. 2) НБУ визначено не тільки як центральний банк України, але і особливий центральний орган державного управління, юридичний статус, завдання, функції, повноваження і принципи організації якого визначаються Конституцією України та іншими законами України. Основні регулюючі функції НБУ унормовані в ст. 6-7¹ Закону України «Про Національний банк України». Подальше нормативне закріплення форм здійснення банківського регулювання та нагляду за діяльністю з надання фінансових послуг банківськими установами представлена у Законі України «Про банки і банківську діяльність» [11].

В науково-теоретичній площині, застосовуючи парадигмальний підхід, А. Ярошенко характеризує НБУ як сучасну незалежну державну інституцію, що покликана забезпечувати цінову та фінансову стабільність у державі, сприяти економічному зростанню України. Особливий статус і незалежність НБУ зумовлені необхідністю здійснювати ефективне банківське і грошово-кредитне регулювання, однак можна говорити лише про певний ступінь незалежності НБУ. Автономність і самостійність НБУ підкріплюється створеним механізмом його підзвітності Верховній Раді України, що є важливою умовою забезпечення ефективності та прозорості політики, яку провадить НБУ. Монопольно реалізуючи свої законодавчо закріплені повноваження, НБУ повинен виходити з інтересів держави, враховувати при цьому діяльність інших органів державної влади, координувати з ними свою діяльність. НБУ має автономний статус, діє самостійно і не залежить від органів виконавчої влади у розв'язанні питань, що належать до виняткової компетенції центрального банку країни [12, с. 344].

З прикладної точки зору, аналіз чинного спеціального законодавства, дає підстави сформулювати висновок, що інституційна спроможність НБУ як Регулятора знайшла належне нормативно-

правове забезпечення в чинному національному законодавстві. Але цілком очевидно, що повномасштабна війна на території України не могла не вплинути на зміни в діяльності НБУ. Трансформація функцій НБУ викликана необхідністю оперативного запровадження антикризових заходів з метою забезпечення захисту законних інтересів споживачів фінансових послуг, сталого розвитку і стабільності фінансового ринку, створення сприятливих умов для розвитку економіки України і належного конкурентного середовища на фінансовому ринку в надскладних воєнних умовах. Все це знайшло відображення в прийнятих Регулятором з початку війни нормативно-правових актах, адже реалізація антикризових заходів, проведених НБУ з початку війни, не можлива була б без відповідного унормування цих процесів. Так, з метою мінімізації негативного впливу наслідків військового вторгнення РФ і забезпечення стабільності банківської системи НБУ, Регулятором була прийнята Постанова «Про деякі питання діяльності банків України та банківських груп» [13] та Основні засади грошово-кредитної політики на період воєнного стану [14].

В нормативно-правових актах, прийнятих під час запровадження воєнного стану передбачена можливість НБУ надавати підтримку державному бюджету (тимчасова інституціональна можливість чого випливає із законодавства про військовий стан), а також, усвідомлюючи потенційні ризики монетизації дефіциту державного бюджету, НБУ фінансуватиме лише критичні видатки Уряду в обмежених обсягах.

Незважаючи на появу таких додаткових повноважень Регулятора, НБУ має виходити з потреби збереження власної інституційної, фінансової та операційної незалежності для належного виконання своїх функцій. З огляду на вказане, цілком логічним виглядає формулювання нової стратегічної мети у Стратегії 2023 р. – інституційна спроможність Регулятора.

Щодо інституційної спроможності другого регулятора – НКЦПФР, який відповідає за державне регулювання фінансових послуг, що надаються в межах професійної діяльності на ринках капіталу (ч. 2 ст. 41 Закону України «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки»), його правове положення, а саме, нормативні гарантії інституційної спроможності, закріплені у Законі України «Про державне регулювання ринків капіталу та організованих товарних ринків» [15].

Наразі, з метою посилення інституційної спроможності та гарантій незалежності НКЦПФР як

державного регулятора нещодавно прийнятий Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про державне регулювання ринків капіталу та організованих товарних ринків» та деяких інших законодавчих актів України щодо вдосконалення державного регулювання та нагляду на ринках капіталу та організованих товарних ринках» від 22.02.2024 р. [16]. В цілому цей Закон впроваджує нові регуляції, зважаючи на кращі міжнародні стандарти та практики, зокрема у відповідності з Принципам Міжнародної організації комісій з цінних паперів (IOSCO). Законом значно розширені повноваження НКЦПФР, закріплені нормативні гарантії незалежності.

Таким чином, зміни що відбулись останнім часом у законодавстві, що визначають правове положення НКЦПФР як державного регулятора сприятимуть формування в Україні дієвої системи нагляду на ринках капіталу та організованих товарних ринків у відповідності з Принципам IOSCO [17]. Такі позитивні зміни (впровадження інструментарію протидії: маніпулюванню; інсайдерській торгівлі; незаконному використанню інсайдерської інформації: діяльності фінансових пірамід) лише сприятимуть запобіганню зловживанням на зазначених ринках та захисту прав споживачів таких фінансових послуг.

Висновки. Підсумовуючи, слід констатувати, що сьогодні, попри війну, в Україні створено нормативне підґрунтя для функціонування НБУ та НКЦПФР як спроможних та незалежних Регуляторів діяльності з надання фінансових послуг. Однією з тенденцій оновлення спеціального законодавства є запровадження норм, що спрямовані на посилення інституційної спроможності Регуляторів діяльності з надання фінансових послуг, що відповідає загальному тренду реформування державного управління України в умовах повномасштабної війни в країні – посилення інституційної спроможності державних органів, в нашому випадку Регуляторів – НБУ та НКЦПФР. В умовах запровадження воєнного стану з'явилися певні загрози інституційній спроможності НБУ, тому у Стратегії 2023 р., інституційна спроможність Регуляторів є однією із стратегічних цілей. Пошук інструментів та механізмів посилення інституційної спроможності Регуляторів наразі знаходяться в мейнстрімі завдань і проблем, які намагаються спільно розв'язати полісімейкери.

Шляхи та інструментарій забезпечення та зміцнення інституційної спроможності Регуляторів ринку фінансових послуг не тільки під час війни, але в подальшому повоєнному відновленні Україні вимагають ґрунтовного теоретичного осмислення та є перспективним напрямом для подальших наукових досліджень.

Список літератури:

1. Стратегія розвитку фінансового сектору України: Рішення Правління НБУ від 29.08.2023 р. № 299-рш. URL: https://bank.gov.ua/admin_uploads/article/Strategy_finsector_NBU.pdf?v=7
2. Стратегія розвитку фінансового сектору України до 2025 року: Рішення Правління НБУ від 26.12.2019 р. № 1010-рш. URL: https://bank.gov.ua/admin_uploads/article/Strategy_FS_2025.pdf?v=7
3. Баштанник О. Концептуальні засади визначення феномену спроможності в сучасній методології дослідження державного управління. *Публічне управління та місцеве самоврядування*. 2023. № 2. С. 10–18.
4. Куліш Л. Інституційна спроможність національних конкурентних відомств. *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право*. 2019. № 6. С. 66–78.
5. Помаза-Пономаренко А.Л. Обшир інституційної й інституціональної спроможності системи публічного управління України *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2023. Випуск 6. С. 18–24.
6. Стратегія реформування державного управління України на 2022–2025 роки: Розпорядженням КМУ від 21.07.2021 р. № 831-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/831-2021-%D1%80#n9>
7. Про фінансові послуги та фінансові компанії: Закон України від 14.12.2021 р. № 1953-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1953-20#Text>
8. Рось О. Г. Зарубіжний досвід нормативно-правового забезпечення інституційної спроможності представницьких органів місцевого самоврядування. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. № 9. С. 97–100.
9. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
10. Про Національний банк України: Закон України від 20.05.1999 р. № 679-XIV <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/679-14#Text>
11. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14#Text>
12. Ярошенко А.С. Правовий статус Національного банку України: парадигмальний аналіз. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 8. С. 342–344.

13. Про деякі питання діяльності банків України та банківських груп: Постанова Правління НБУ від 25.02.2022 р. № 23. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0023500-22#Text>
14. Основні засади грошово-кредитної політики на період воєнного стану: Рішення Ради НБУ від 15.04.2022 р. URL: <https://bank.gov.ua/ua/files/hJTwdlrBPNWeMzk>
15. Про державне регулювання ринків капіталу та організованих товарних ринків: Закон України від 30.10.1996 р. № 448/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/448/96-%D0%B2%D1%80#Text>
16. Про внесення змін до Закону України «Про державне регулювання ринків капіталу та організованих товарних ринків» та деяких інших законодавчих актів України щодо вдосконалення державного регулювання та нагляду на ринках капіталу та організованих товарних ринках»: Закон України від 22.02.2024 р. № 3585-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3585-20#Text>
17. Принципи та цілі регулювання ринку цінних паперів IOSCO. URL: <https://www.nssmc.gov.ua/documents/otsnka-stanu-dotrimannya-ukranoyu-printsipv-iosco-2013/>

Kuzmenko K.E. REGULATORY AND LEGAL GUARANTEES FOR ENSURING THE INSTITUTIONAL CAPACITY OF STATE REGULATORS IN PROVIDING FINANCIAL SERVICES

Strengthening the institutional capacity of Regulators is named as one of the strategic goals in the new Strategy for the development of the financial sector of Ukraine, which corresponds to the current trends in reforming public administration in Ukraine. It is argued that only institutionally capable Regulators are able to promptly and adequately respond to risks and losses in the financial sector; effectively apply the entire toolkit of crisis management mechanisms to ensure the stable functioning of the country's financial system. The existing model of state regulation in Ukraine is a result of the split reform carried out in 2020, resulting in two Regulators (NBU and NSSMC). It is proposed to classify Regulators as a separate group of participants in the financial ecosystem – economic and financial state policy actors (policymakers) who create an effective legal framework for all participants in the financial market.

In a general sense, institutional capacity is understood as the ability of an institution to directly perform its functions and tasks, fulfill its mission, within the framework established by law. It is confirmed that an integral component of institutional capacity is its regulatory and legal determinant – the establishment in legal norms of the necessary conditions for carrying out their functions. Regulatory and legal guarantees of the institutional capacity of Regulators are proposed to be understood as directly enshrined in the current special legislation provisions on the functions of the NBU and NSSMC.

It is proven that the institutional capacity of the NBU as a Regulator has found proper regulatory and legal support in the current national legislation. The transformation of NBU functions due to the necessity of promptly implementing crisis measures is reflected in the regulatory and legal acts adopted by the Regulator since the beginning of the war. It is argued that despite the additional powers given to the Regulator, the NBU must ensure the preservation of its institutional, financial, and operational independence for the proper performance of its functions. In view of this, formulating a new strategic goal in the 2023 Strategy – institutional capacity of the Regulator – is quite obvious.

It is demonstrated that recent changes in legislation determining the legal status of NSSMC as a state regulator will contribute to the formation of an effective supervision system in Ukraine on capital markets and organized commodity markets in accordance with IOSCO Principles.

The conclusions are formulated that despite the war, current legislation contains necessary regulatory and legal guarantees for ensuring the institutional capacity of Regulators. One of the trends in updating special legislation is the introduction of norms aimed at strengthening the institutional capacity of Regulators, which corresponds to current trends in reforming public administration in Ukraine in conditions of full-scale war in the country – strengthening the institutional capacity of state bodies (in our case, Regulators – NBU and NSSMC).

Key words: *institutional capacity; Regulator; policymaker; provision of financial services; public administration; state regulation; regulatory and legal guarantees; IOSCO Principles.*